

at takke; det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Tuxen), som ikke har ladet sig trætte; men til denne Sagens 3die Behandling igjen har opstillet det Forslag, der foreligger under Nr. 50. Jeg vilde ønske, at jeg var istand til endnu at lægge et varmt Ord i Bægtstaaalen til Fordel for dette Forslag. Jeg føler imidlertid, at det er en Op-gave, der ligger over mine Kræfter; men jeg maatte ogsaa næsten anse det for overflødigt i dette Dieblif at udtale mig videre efter det Foredrag, som vi have hørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Schønheyder). Efter denne Bemærkning vil jeg bede det ærede Thing om Undskyldning for, at jeg maa henlede dets Opmærksomhed i nogle Dieblifte — det skal ikke blive ret mange — paa et Punkt, der i Sammenligning med det, der nylig har været under Forhandling, maa siges at være af meget underordnet Betydning. Men det har ikke været mig muligt Andet end at anse det for urigtigt, om jeg vilde lade denne Forhandling gaa til Ende uden at knytte nogle Ord til de Forslag, der ere stillede under Nr. 52, navnlig det, der er stillet under Nr. 52 b., det subsidiaire. Jeg maa takke det ærede Finantsudvalg for de Udtalelser af Velvilje for Sø- og Handelsretten, som ere fremkomne her idag. Der er jo dog Noget vundet ved, at Finantsudvalget er kommet til en, som jeg haaber, almindelig Erkjendelse af, hvad der gjentagende er udtalt, at det Lokale, hvormed Retten hidtil har maattet lade sig nøie, er ikke blot et meget daarligt, men, som det blev sagt af den ærede Formand for Finantsudvalget (Winther), et mildest talt uanstændigt Lokale at hyde en Ret af den Besskaffenhed som den, her er Tale om. Men jeg skal ikke negte, at jeg vilde have sat Pris paa, om man ved Siden af disse Udtalelser af en almindelig velvillig Stemning, og af hvad man mener, der skyldes Retten, havde set foreligge Forslag eller Indstillinger fra Udvalget, som kunde være blevne af mere praktisk Betydning; thi desværre forholder det sig jo saaledes, at med al denne Anerkjendelse fra Finantsudvalgets Side kommer den Institution, hvormed der er Tale, ikke et eneste Skridt videre til det, der abso-

lut maa efterstræbes som et Maaal. Det maa ogsaa være mig tilladt at bemærke, at den Begrundelse, som navnlig den ærede Vidspører for Udvalget, fremkom med til Forsvar for det Standpunkt, som — jeg maa desværre sige, at jeg forstod ham saaledes — Udvalget i sin Helhed har troet at maatte indtage i denne Sag, var ikke overbevisende. Ivertimod forekom den mig at være temmelig utilfredsstillende. Hans Argumentation var væsentlig den, at man havde ment, at der kunde være Spørgsmaal om, at der kunde paahvile Kjøbenhavns Kommune en særegen Forpligtelse til at skaffe den omtalte Institution et Lokale. Det er ikke min Sag at besvare det Spørgsmaal, hvilke Forpligtelser der paahviler Kjøbenhavns Kommune. Jeg skal heller ikke komme ind paa en Undersøgelse af, hvori det vel kan være begrundet, at i de forskjellige Kjøbstæder i Landet har der fra gammel Tid af og under forskjellige Former været ydet visse Bidrag til Retspleien der, medens noget Saadant ikke er Tilfældet i Kjøbenhavn. Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, hvad der er et Faktum, at Kjøbenhavn ikke har ydet eller yder saadant Bidrag til de Retter, der have deres Plads her i Kjøbenhavn, ikke heller til de Retter, der nærmest og egentlig kun virke for Kjøbenhavn (Modsigelse fra Berg). Kjøbenhavn giver ikke frit Lokale til nogen Domstol her (Berg: So!). Nei, ikke engang til dem, der særlig ere bestemte for Kjøbenhavn. Den giver hverken særligt Lokale eller Bidrag til saadant for Hof- og Stadsretten eller Kriminal- og Politiretten; og hvad særlig Sø- og Handelsretten angaar, maa det være ethvert Medlem af Thinget bekendt, at denne Institution ikke er gammel — den er ikke 10 Aar gammel. —, og da man oprettede den, man kan gjerne sige ifølge Initiativ fra Folkethingets Side, var der ikke med et Ord Tale om, at man vilde kalde denne Institution tillive med Bidrag fra Kjøbenhavns Kommune. Man har dannet denne Institution og er fra første Færd gaaet ud fra, at det skulde være en Statsinstitution, og at de Udgifter, den maatte kræve, skulde udredes af Staten, og Finantsudvalget saavel som Folkethinget og Rigsdagen